

## Neste år i HA Jerusalem 10/4-97

var sionistenes hilsen da de kjempet for sitt nye Israel. Riktignok var det så at da FN i 1947 (med bl.a. Norges stemme) vedtok å dele det britiske FN-mandatområdet Palestina mellom jøder og arabere, skulle Jerusalem være internasjonalt område, verken jødisk eller arabisk. Å få til noe slikt er ganske urealistisk.

I 48-49-krigen gikk jordanske styrker under britiske offiserer og med Londons godkjennelse over på Vestbredden og sikret Samaria og Judea med «gamlebyen» Jerusalem for araberne. Etter anmodning fra en folkeforsamling i Jeriko ble Vestbredden tilsluttet Transjordan, som forandret navn til Det hashe-mittiske kongedømme Jordan.

Området ble annektert. Det er propaganda å kalle det okkupert. Områdets arabere ble jordanske statsborgere og med i parlamentet i Amman, og har spilt en stor rolle i den økonomiske og politiske utvikling i Jordan. Israel tok områdene i 1967-krigen.

Det var denne krigen som fikk araberne til å satse på fedajins, som skulle knuse Israel. Paraplyorganisasjonen PLO ble overtatt av Yasser Arafat, som ble leder av en

råbarket terroristorganisasjon med et synderegister så langt som et vondt år.

Kåre Kristiansen tok konsekvensen av det da Arafat og Rabin/Peres skulle tildeles Nobels fredspris og gikk ut av komiteen. Meglingen ble startet av J. J. Holst med den tidligere Palestinakomiteformann Rød Larsen som lokal medhjelper. Her var det ikke mye objektivitet til stede. Og med den sterkt voksende PLO-propaganda er det bare blitt verre.

Et arabisk toppmøte i 1974 utpekte PLO og Arafat som vestbreddearabernes talsmann – ikke Jordans kong Hussein, som var nødt til å kaste ut Arafat fra Jordan i 1970 og var vestorientert.

Araberne er i hovedsak anti-vestlig innstilt, et unntak er Husseins Jordan, som tross press og behov ikke kjøpte sovjetiske våpen. Araberstatene brukte oljevåpenet solidarisk etter 1973-krigen mot Vesten. Og det så effektivt at Fellesmarkedet 6.11. ga en erklæring om at Israel måtte oppgi det som var tatt i 67- og 73-krigene og trekke seg tilbake. De araberstatene som på toppmøtet i 1974 gikk inn for Arafat og PLO som vestbreddearabernes talsmann, gjorde det ikke bare fordi de var antivestlige, men også for å kunne påvirke PLO gjennom sitt eget lands fraksjoner i PLO. De skulle ha igjen for det de hadde lagt ut og engasjert seg i.

Selv om man holder de stadig sterke islaminteresser utenfor, bør det være klart at PLOs mål ikke først og fremst er en kamp om landområder. Stole på Arafat og PLO? Så naive synes nå Vesten inkl. Norges befolkning å ha blitt.

PLOs grunnlagsdokument sier at Palestina er det britiske mandat-område Palestina, «en integrert del av den arabiske nasjon». Staten Israel skal fjernes og erstattes av et arabisk Palestina. Væpnet kamp er den eneste måten å befri landet på, heter det. Ikke en tøddel er forandret hva gjelder Israels utslettelse. At så skulle skje var en del av Osloavtalen. Men PLO-propagandaen fortier og bortsnakker.

Likevel syntes Osloavtalen å ha framgang, inntil Arafat begynte å provosere hva Jerusalem angår. Han visste godt nok at ikke noe annet, bortsett fra terrorbomber detonert i Jerusalems gater, kunne opphisse israelerne sterkere. Han visste også at nå hadde propagandaen virket så lenge på Vesten at tiden var inne.

Jerusalem har ikke bare symbolverdi, men høydene har strategisk og taktisk betydning i en ny krig.

En PLO-ledet stat som Israels nabo, og nå med 30.000 manns «politistyrke» kan ikke på mange år ennå måle seg med Israel. Men PLOs langsiktige mål er å overta Jordan og slutte avtaler med Syria, Irak, og Egypt om oppbygging av et utslettende angrep på Israel. Når fundamentalister og nye scudraketter har overtatt, kan det bli Syria som tar igjen sine gamle områder, Libanon, Jordan og Israel.

Arafat har sikkert tenkt igjen hvordan han vil trives som syrisk satellitt, også over den kyststripen Syria Palestina som han har stjålet navnet fra.

Når britene på den første verdenskrigs tid gjerne så opprettet en stat Israel, var det som flankesikring for Suez-kanalen. På lang sikt er Israel en flankesikring mot et kamp-islamisert Midtøsten. Den muslimske vekst i Frankrike, Tyskland og England kan i den sammenheng ses på som fortrøpper. Kirken i Vesten tror på samforstå-

else. Bare i Storbritannia er hundrer av kirker blitt moskeer.

Så langt er det ikke kommet i det flerkulturelle Norge. Her nøyer vi oss med millionstøtte til muslimske menigheter. Og milliardstøtte til PLO – som har til mål å fjerne Israel.

Det er korttenkt å stole på Arafat og PLO. Hadde jeg vært israeler, ville jeg vært vettskremt over utviklingen.

Anton Olstad.